

การรักษามะเร็งวิธีที่ดีที่สุดนั้นคืออะไร

ดร. สาทิส อินทรกำแหง

ผมกลับมาถึงเมืองไทยแล้วครับตั้งใจว่าจะเขียนเรื่องความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับระบบการแพทย์ทางเลือก และการแพทย์แบบผสมผสานต่อทันที แต่ก็ต้องชะงักไว้ก่อน ขออนุญาตท่านผู้อ่านอีกครั้งหนึ่ง เขียนถึงศาสตราจารย์นายแพทย์ ซึ่งผมรักและเคารพอย่างยิ่งผู้หนึ่ง ท่านจากพวกเราไปในขณะที่ผมพยายามริบเร่งจะหาตัวเครื่องบินกลับมา อย่างน้อยก็เพื่อจะได้ทันดูแลท่านวาระสุดท้ายแต่ไม่ทันการกว่าผมจะได้ตัวกลับมาเป็นวันเดียวกับที่ท่านเสียชีวิตพอดี ท่านคือ ศาสตราจารย์นายแพทย์ ม.ร.ว. ธีรนัยโสภาคย์ เกษมสันต์

ท่านจากไปแล้ว ความรู้และประโยชน์ยิ่งใหญ่ว่าท่านฝากทิ้งไว้ให้แก่สังคมไทยนั้นเป็นบุญคุณยิ่งใหญ่เหลือคณานับ เมื่อท่านเป็นแพทย์ ท่านก็อุทิศตนให้แก่คนไข้อย่างแท้จริง ท่านไม่เคยคิดถึงเรื่องเงินทองเหมือนอย่างนายแพทย์บางคน แต่ที่ท่านสนใจอย่างที่สุดก็คือ ทำอย่างไรจะช่วยให้คนไข้หาย และแข็งแรงอย่างรวดเร็ว และดีที่สุด และเมื่อท่านกลายเป็นคนไข้เสียเอง โดยเฉพาะเป็นคนไข้มะเร็ง ซึ่งแพทย์ทุกคนรู้ว่ายากที่จะเอาชนะโรคร้ายได้ ท่านก็ได้ตั้งปณิธานไว้ว่า จะต่อสู้กับมะเร็งด้วยตัวของท่านเอง ด้วยความกล้าหาญ และด้วยการตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าจะอุทิศตัวเองให้เป็นเครื่องทดลองว่า การรักษามะเร็งวิธีที่ดีที่สุดนั้นคืออะไร และนี่เองคือ ปณิธานอันสูงส่งซึ่งนำยกย่องและสรรเสริญอย่างยิ่ง เพราะการจะทำเช่นนั้นได้นั้น ต้องการความกล้าหาญไม่กลัวตาย และความกล้าหาญนั้น ไม่เพียงแต่นำมาใช้ในการทดลองตัวเอง ซึ่งจะต้องเสี่ยงกับความตายแล้ว แต่ยังจะต้องใช้ความกล้าหาญ ในการที่จะต่อสู้กับคำวิพากษ์วิจารณ์ จากวงการแพทย์บางกลุ่ม ซึ่งพยายามจับผิดคอยให้ร้ายป้ายสีด้วย

อาจารย์ธีรนัยโสภาคย์ หรือที่ใครๆ ที่คุ้นเคยเรียกกันว่า "อาจารย์หม่อม" นั้น เป็นทั้งนักวิชาการ นักวิทยาศาสตร์ และเป็นศัลยแพทย์ฝีมือเยี่ยมสูงสุดคนหนึ่งของเมืองไทย ท่านจบแพทย์จากศิริราชแล้ว ท่านก็สอบชิงทุนไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกา ท่านเรียนเป็นศัลยแพทย์ เชี่ยวชาญการผ่าตัดทางช่องท้อง และจากการที่ต้องเป็นแพทย์เวรที่ทำงานหนัก ต้องอยู่เวรคืนวันคืน ต้องผ่าตัดไม่เว้นแต่ละวันนี่เอง ที่ทำให้อาจารย์หม่อมกลายเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญตั้งแต่อยู่อเมริกาแล้ว เพราะฉะนั้น ย่อมไม่มีใครสงสัยในเรื่องความรู้และฝีมือในการผ่าตัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมาเป็นอาจารย์ผู้ก่อตั้งแผนกศัลยกรรมด้านกระดูกและข้อของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

นอกจากจะสอนนักเรียนแพทย์แล้ว ท่านยังเป็นศัลยแพทย์ประจำโรงพยาบาลสวนดอก หรือโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ด้วย และที่โรงพยาบาลที่เชียงใหม่เองที่ท่านต้องรักษาพยาบาลคนไข้มะเร็งทางช่องท้องเป็นจำนวนมาก และที่นี่อีกเหมือนกันที่ท่านได้เรียนรู้ด้วยตัวเองว่า **การรักษา มะเร็ง ด้วยวิธีผ่าตัดและตายด้วยการฉายแสงและให้เคมีบำบัดนั้น ไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุด** ตรงกันข้าม มีช่องว่างซึ่งเป็นปริศนายิ่งใหญ่ซึ่งยังหาคำตอบไม่ได้ว่า ทำไมเมื่อให้การรักษาอย่างดีที่สุดตามกระบวนการตามวิธีการแพทย์แล้ว คนไข้ก็ยังเสียชีวิตด้วยมะเร็งเป็นจำนวนมาก

ในขณะที่เดียวกันอาจารย์หม่อม ก็ได้พบความจริงด้วยตนเองว่า การรักษาตามแบบแผน (Conventional) การแพทย์ปัจจุบันนั้น เป็นแต่เพียงการชะลอความตาย ไม่ใช่เป็นการรักษา เพื่อให้หายขาด ความจริงในด้านนี้ ยิ่งพิสูจน์ให้เห็นชัดยิ่งขึ้น เมื่ออาจารย์หม่อมเป็นมะเร็งเสียเอง อาจารย์หม่อมป่วยเป็น มะเร็งลำไส้ใหญ่ และได้รับการผ่าตัดจากแพทย์ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่านเอง เมื่อปี 2541 การผ่าตัดตามแบบฉบับมะเร็งลำไส้ใหญ่ส่วนใหญ่ส่วนปลายอย่างของอาจารย์หม่อมนั้น ส่วนมากจะต้องตัดลำไส้ใหญ่ส่วนใหญ่ส่วนปลายออกทิ้ง และก็ต้องเจาะรูถ่ายอุจจาระให้ถ่ายออกทางหน้าท้อง

การถ่ายทางหน้าท้องนี้เป็นการถ่ายถาวร และต้องถ่ายเช่นนั้นไปตลอดชีวิต เป็นเรื่องซึ่งยุ่งยากและทุลักทุเล ซึ่งอาจารย์หม่อมรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ทรมานมาก แต่อาจารย์หม่อมโชคดี ที่ไม่ต้องถ่ายทางหน้าท้อง เพราะแพทย์ลูกศิษย์ที่ผ่าตัดนั้น "ฝีมือดี" มาก อาจารย์หม่อม ได้เขียนชมเชยไว้ในหนังสือ "เส้นทางสายมะเร็ง" ของท่านว่า "ไม่มีแม้แต่ท่อระบาย เลือดจากช่องท้องที่เรียกว่า "เดรอน" เป็นความวิเศษอันเหลือ เขาทำได้ อย่างไรก็ตาม ผลงานของพวกเขาดีกว่าเนี่ยบกว่าผลงานที่อาจารย์ เคยทำมาแต่ก่อนอย่างมากมาย"

เพราะฝีมือผ่าตัดที่เยี่ยมยอดของนายแพทย์ลูกศิษย์ของอาจารย์นี่เอง ที่ทำให้อาจารย์หม่อมเกิดความเชื่อมั่นในวิธีการรักษา มะเร็งตามแผนปัจจุบันอีกครั้งหนึ่ง รู้สึกว่าอาจารย์หม่อมจะสบายใจมาก เมื่อตอนฟื้นจากการผ่าตัด และคลำท้องดูแล้ว ปรากฏว่าไม่มีร่องรอยของโคลอสโตมี (Colostomy) แต่อาจารย์ก็ยังมีความกังวลอยู่อีกว่า เซลล์มะเร็งในช่องท้อง จะถูกผ่าตัดออกไปหมดได้หรือไม่ หรือว่ายังหลงเหลืออยู่อีก จากการสอบถามแพทย์ผู้ผ่าตัดปรากฏว่า เซลล์มะเร็งน่าจะหลงเหลืออยู่ เพราะตอนผ่าตัดนั้น ก้อนมะเร็งถูกตัดพ้นจากขอบของก้อนเพียงนิดเดียว ถือเป็นระยะที่ยังไม่ปลอดภัย แม้จะผ่าตัดไปแล้ว สำหรับรายมะเร็งของอาจารย์หม่อม ถ้ามะเร็งยังหลงเหลืออยู่ มันจะเข้าหลอดเลือดดำ แล้วพุ่งตรงไปสู่ตับ เพราะฉะนั้นตาม หลักการรักษาดังกล่าว ปัจจุบัน จึงมีทางเหลืออยู่อีกสองวิธีคือ ฉายรังสีบำบัด และตามด้วยเคมีบำบัด

นี่คือเรื่องที่อาจารย์หม่อมต้องคิดหนัก เพราะอาจารย์หม่อมได้ศึกษามากเหลือเกิน เรื่องของรังสีบำบัด และเคมีบำบัด เรื่องรังสีบำบัดนั้นตัดไปได้เลย เพราะอาจารย์หม่อมรู้ว่าเรื่องฉายแสงที่ลำไส้หลังผ่าตัดนั้น รังสีบำบัดจะทำลายเซลล์บุลำไส้ จนกระทั่งลำไส้อักเสบ บวมไม่ยอมให้อาหารผ่าน ในที่สุดลำไส้ทั้งชุดอาจเกาะติดกันแน่นแข็งเป็นปัญหาใหญ่

ส่วนในด้านการใช้เคมีบำบัดนั้น อาจารย์หม่อมก็ยังลังเลใจอยู่มาก แม้ว่าแพทย์ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางเคมีบำบัด จะชักชวนเป็นการใหญ่ว่า ยาชนิด 5-เอฟ ยู ที่ใช้กันมากนั้นได้ผลดี แต่อาจารย์ก็รู้ว่า คำว่า "ได้ผลดี" นั้นไม่รวมถึงคุณภาพชีวิต ระหว่างการใช้ยาว่าต้องทรมานกายและใจเพียงไร นอกไปจากสถิติจากคนไข้ มะเร็งที่อาจารย์เคยรักษามา และใช้ยาตัวนี้ไม่ใช่สถิติที่น่าชื่นชมแต่ประการใด อาจารย์จึงได้ตัดสินใจว่าจะลองศึกษาดูวิธีการรักษาแบบอื่นๆดูก่อน และนั่นเองเป็นโอกาสที่ผม กับอาจารย์หม่อมได้รู้จักกัน เพราะอาจารย์หม่อมต้องการศึกษาว่า การรักษาตามแนวชีวิตจิตนั้นคืออะไรแน่ และรักษาได้ผลจริงหรือเปล่า

คำถามแรกของอาจารย์ที่ถามผมคือ "อาจารย์คิดว่า ผมควรจะใช้เคมีบำบัดหรือเปล่า" คำตอบของผมสั้นที่สุด "อาจารย์เป็นหมอ อาจารย์ย่อมรู้ดีกว่าผม อาจารย์ตัดสินใจเองดีกว่าครับ" ผมเพิ่งทราบว่าคำตอบเช่นนั้น ถูกใจอาจารย์มาก และคำตอบนั้นอีกเหมือนกันที่ทำให้เราเป็นเพื่อนคบกันมา ได้จนถึงวาระสุดท้ายของอาจารย์ อาจารย์หม่อมเขียนไว้ว่า "ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงตัดสินใจไม่รับเคมีบำบัด อันเป็นสิทธิของผู้ป่วย ทุกคนในอันที่จะเลือกได้ โดยที่แพทย์จะต้องไม่ขัดขวาง" แต่ผลสุดท้าย อาจารย์ก็ต้องยอมรับเคมีบำบัด เพราะแพทย์เคมีบำบัดกล่าวหาว่า "อาจารย์ทรยศต่อวิชาชีพ โดยการไปใช้วิธีการชานอกระบบ (ชีวิตจิต)" อาจารย์ยอมรับเคมีบำบัดอยู่ 5 คอร์ส เกิดอาการข้างเคียงหลายอย่างในทางร้าย มีอาการทรุดลง อาจารย์จึงเลิกใช้เคมีบำบัด และหันมาใช้วิถีชีวิต และอาจารย์ก็แข็งแรงสุขภาพทุกอย่าง ไปวิ่งมาราธอนได้ แข่งจักรยานเสือภูเขา ขึ้นดอยสุเทพก็ได้ ไปไหนทำอะไรก็ได้ แข็งแรงสุขภาพทุกอย่าง

เสร็จแล้ว แพทย์เคมีบำบัดผู้นั้น ก็มาตามอาจารย์หม่อมไปรับเคมีบำบัดอีก บอกว่าเป็นยาใหม่มีผลดีมาก อาจารย์ก็กลับไปรับเคมีบำบัด อาการทรุดลง จนเสียชีวิต แต่ทำไมเล่าครับ เมื่ออาจารย์หม่อมเสียชีวิต แพทย์เคมีบำบัดไม่พูดถึงยาเคมีตัวใหม่นั้นเลย กลับช่วยกันโหมกระพือข่าวว่าเพราะอาจารย์หม่อมมารักษาชีวิตจิตจึงเสียชีวิต เพราะเหตุที่อาจารย์หม่อมคงจะคาดคะเนล่วงหน้าได้ว่า จะเกิดอะไรขึ้น ท่านจึงเขียนหนังสือไว้ล่วงหน้าก่อนท่านจะเสียชีวิตว่าชีวิตจิตได้ช่วยท่านไว้อย่างไร และเคมีบำบัดได้ทำลายท่านอย่างไร

ขอเรียนให้ทราบล่วงหน้า ไว้ก่อนนะครับ บทความนี้ไม่ต้องการทำนิตินิตยสาร หรือโต้แย้งเรื่องวิธีการรักษา มะเร็งของระบบการแพทย์ใดๆ ทั้งสิ้น ผมต้องการเพียงแต่

- 1) พูดความจริงเกี่ยวกับการเจ็บป่วย และการรักษาตัวของอาจารย์หม่อม การแถลงถึงความจริงต่างๆ นี้ผมไม่ได้เขียนขึ้นมาเอง แต่ทั้งหมดเป็นข้อความจาก ข้อเขียนของอาจารย์หม่อม ซึ่งท่านได้เขียนไว้ในหนังสือรวมเล่ม "เมื่อหมอเป็นมะเร็ง" และในนิตยสาร "ชีวจิต" และอีกส่วนหนึ่งซึ่งมีค่าสำหรับผมและวงการแพทย์ทั้งหมดอย่างเหลือเกิน ก็คือ จากบันทึกเทป อัดเสียงของอาจารย์หม่อมสองครั้ง ครั้งหนึ่งบันทึกไว้เมื่อต้นปีที่แล้ว และอีกครั้งหนึ่ง เมื่อก่อนท่านจะเสียชีวิตไม่กี่วัน ทั้งข้อเขียนและบันทึกเทปอาจารย์หม่อมนี้ ผมเห็นว่าเป็นของมีค่าสูงสุดสำหรับวงวิชาการ สำหรับการแพทย์ และสำหรับผู้ที่กำลังแสวงหาสัจธรรมเกี่ยวกับชีวิตและความตาย
- 2) ทั้งอาจารย์หม่อมและตัวผมเองมีจุดยืนร่วมกันและเหมือนกัน เห็นว่าการแพทย์ทางเลือก และผสมผสานนั้น เป็นประโยชน์และมีคุณค่ามหาศาลสำหรับประชาชน ผู้เกี่ยวข้องกับการรักษาพยาบาลและกับแพทย์ทุกคน

สำหรับตัวอาจารย์หม่อมนั้น ท่านมีกฎเกณฑ์พิเศษสำหรับการแพทย์ทางเลือก คือ ท่านสนใจในการแพทย์ทางเลือกทุกระบบ แต่ก่อนที่ท่านจะยอมรับและเอามาใช้กับคนไข้และตัวท่านเองนั้น ท่านจะต้องศึกษาและทดลองจนกระทั่งเห็นผลจากการบำบัดนั้นๆ หรือจากยาชนิดนั้นๆ โดยเหตุนี้เราจึงพบ "ความกล้าหาญ" และ ความเสียสละ ของอาจารย์หม่อมเป็นพิเศษกว่าแพทย์และนักวิทยาศาสตร์อื่นๆ เพราะท่านยอมเอาตัวท่านเป็นเครื่องทดลองและยอมเสี่ยงกับความตาย แม้แต่ ตอนเกือบจะถึงวาระสุดท้ายของอาจารย์หม่อมเอง

สำหรับตัวผมเองนั้น นอกจากจะชอบทดลองทั้งยาและการบำบัดวิธีต่างๆ ด้วยตนเองแล้ว ผมยังศึกษาการแพทย์แผนปัจจุบันเพิ่มเติมอีกหลายสาขา และผมจะยืนยันอยู่ตลอดเวลาทั้งการพูดการเขียนทุกแห่งว่าในด้านการแพทย์ ทางเลือกและการแพทย์แบบผสมผสานนั้นจะต้องยึดเอาการแพทย์แผนปัจจุบันเป็นหลักเสมอไป โดยเหตุนี้ เมื่อตอนแรกๆ ที่มีข่าวลือและการให้ร้ายป้ายสีว่า ตัวผมหรือชีวจิตนั้นต่อต้านหรือแอนตี้การรักษาแบบปัจจุบัน ผมจึงอดประหลาดใจและตกใจไม่ได้ แต่ต่อมา และในระยะหลังๆ เมื่อรู้จักแกะดำบางคนในวงการแพทย์ รู้จักความอิทธิฤทธิ์ยาของสังคมเมืองไทย รู้จักผลประโยชน์จากเงินก้อนมหาศาลของบริษัทฯ และวงการยา ผมก็เลิกประหลาดใจ และเตรียมตัวไว้รับกับเรื่องการให้ร้ายป้ายสีและความสกปรกโสมมจากวงการต่างๆ ได้ อย่างเยือกเย็นกว่าเดิม

อาจารย์หม่อมเขียนและให้สัมภาษณ์ว่า "พอเป็นมะเร็งตับ ผมศึกษาจากตำรายาเยอะจาก
รอบโลก แล้วในที่สุดก็จับหลักได้ว่า **การรักษามะเร็งจะได้ผลดี ต้องตัดเคมีกับฉายรังสีออก**
ผ่าตัดจะดีสำหรับบางราย ยึดหลักอยู่แค่นี้ แล้วสร้างพื้นฐาน **IMMUNE FUNCTION SYSTEM**
"คือหลักชีวิตนั่นเอง หลักชีวิตทั้งนั้น แต่ชีวิตมันไม่ทำลายก้อนมะเร็งได้ อาจารย์สาทิสก็บอก
มะเร็งไม่ต้องทำลายนะ ให้มันอยู่กับที่ แล้วเราก็อยู่กับมัน พอแล้ว แต่ผมไม่อย่างนั้น ดันรน มียาตัว
ใหม่มา ผมก็ลองคีโมตัวใหม่ ผมผิดพลาดสาหัสสาครรจ์ เขียนลง "ชีวิต" คนตื่นตื่นทั่วเมือง
โทรศัพท์เข้ามา บอกฉันอยากได้ยานี้บ้าง จะไปซื้อที่ไหน จะบ้าหรือ ก็ย้ายไปแล้ว ไม่อ่านบรรทัดสุดท้าย
ท้ายว่าใช้เองไม่ได้ ข้อจำกัดอันตรายมาก"

ยานี้เขาไม่ได้มีการศึกษาระยะยาว แต่ระยะสั้นๆ ไม่พอหรอก แต่เนื่องจากคนอเมริกัน
เสี่ยงมันใหญ่ เรียกร้องให้เอายาตัวนี้ ออกมาใช้โดยเร็ว เพราะผู้หญิงที่เป็น มะเร็งเต้านมมีมาก ใช้
แรกๆ ก็ดี ดีจนเลื่อมใส ผมศึกษาแค่ 4 เดือน ก็รู้แล้วว่ามันคือมะเร็งแตกออกไป ที่ผมเขียนเรื่อง "วัน
ดับแตก" เพิ่งผ่านไปสอง เดือนก่อน อาการก็หลุดลงๆ คือ มีก้อนใหญ่แตกออก เป็นก้อนเล็กๆ ซึ่งชี้
ให้เห็นชัดเจนเลยว่า รักษาชีวิตจะไม่ใช่แบบนี้

เรื่องการอยู่ร่วมกับมะเร็งนั้น เมื่อผมพูดถึงเรื่องนี้ ตอนแรกๆ มีแต่คนหัวเราะเยาะ แต่หลัก
การของผมมัน มีอยู่ง่ายๆ ว่า **มะเร็งไม่ใช่โรค แต่มันเกิดจากตัวเราเอง** มะเร็งคือก้อนเนื้อ ซึ่ง
เกิดจากกลุ่มเซลล์เกาะตัวกันเป็นก้อน เดิมทีก็เป็นเซลล์ปกติ หรือเซลล์ดีๆ ของเรา แต่เสร็จแล้ว
เซลล์เกิดการกลายพันธุ์ จากเซลล์ดีเป็นเซลล์เนื้อร้าย เกาะกลุ่มโตขึ้นเรื่อยๆ และกระจายไป ที่ส่วน
ต่างๆ ของร่างกาย ทำให้การทำงานของอวัยวะสำคัญของเราล้มเหลว หรือระบบบางระบบล้ม
เหลว จนเราต้องสิ้นชีวิตลงไป สรุปสั้นๆ อีกทีว่า เซลล์มะเร็งนั้น แต่ก่อนนี่ก็คือ เซลล์ดีๆ ของเราเอง
แล้วเกิดการกลายพันธุ์ จนเป็นเซลล์มะเร็งเนื้อร้าย

การรักษาตามแนวชีวิตขั้นต้น เราเริ่มที่การบำรุงภูมิชีวิต หรือ **IMMUNE SYSTEM** ของ
เราก่อน เพราะเราคือภูมิชีวิต สำคัญที่สุดต่อการมีชีวิตสืบไป ถ้าภูมิชีวิตเราดี เราไม่ป่วย ถ้าเราป่วย
แปลว่าภูมิชีวิตของเราป่วยด้วย ขั้นที่สอง เราจะเริ่มแก้อาการเฉพาะหน้า เช่น ผู้ป่วยมะเร็ง อาจจะมี
มีอาการเลือดออกภายใน กินอาหารไม่ได้ หายใจไม่สะดวก หมดแรง เหล่านี้เป็นต้น ขั้นที่สองนี้ เรา
ต้องหยุดและแก้อาการต่างๆ ให้หมดไปหรือดีขึ้น ขั้นที่สาม เราจะเริ่มบำรุงร่างกายทุกส่วน ทุก
ระบบให้ดีขึ้น ให้กินได้นอนหลับ ขั้นที่สี่ เราต้องปรับปรุงวิถีชีวิตชีวิตประจำวัน การฟื้นฟูจิตใจ การ

คล้ายเครียด การมองโลกในแง่ดี ชั้นที่ห้า เราต้องสร้างระเบียบวินัยในการดูแลตัวเอง ในการรักษาตัวเอง และในการปฏิบัติตามวิถีชีวิต และชีวิตประจำวัน อย่างเคร่งครัด

จากการรักษาปฏิบัติ และทำตัวเช่นนี้ เรามีผู้ป่วยมะเร็ง ที่กลับไปใช้ชีวิตตามปกติ มีชีวิตที่แข็งแรง จิตใจสงบสุขมากมาย นี่ไม่ใช่การโอ้อวด จะเห็นว่าเราไม่เคยพูด แม้แต่คำเดียวว่าเรารักษามะเร็งได้ แต่เราจะพูดว่าเราได้ชี้แนะ ในการปฏิบัติตัว จนกระทั่งเขาแข็งแรงสุขภาพดี สุขกาย สุขใจ สามารถไป ใช้ชีวิตตามปกติสุข ทำงาน ทำการประกอบอาชีพ ตามปกติสุขทุกประการ นี่คือการอยู่ร่วมกับมะเร็ง ตามวิถีของชีวิต

สิ่งที่ผมได้พบด้วยความเสียใจ และเสียดยอย่างยิ่งกับผู้ป่วยเป็นมะเร็งหลายคน ก็คือ ท่านเหล่านั้นยังติดใจ อยู่กับตัวเลขที่เกี่ยวกับมะเร็ง บางคนจะมาย้ำกับผม ย้ำแล้วย้ำเล่าว่า ตัวเลข CEA ซึ่งเป็นตัวเลขที่ชี้ให้เห็นว่า เซลล์ยังอยู่ในตัว และค่าของ CEA ของผู้ป่วยมะเร็งก็ขึ้นสูงอย่างน่าตกใจ เขาก็จะถามผมว่า ถ้าอย่างนี้ก็แปลว่า การรักษาไม่ผลใช้ไหม ผมจะบอกง่ายๆ ว่า ผมไม่ทราบ เพราะเราไม่ได้รักษามะเร็ง แต่เรารักษาภูมิชีวิต เราไม่ได้ยึดเอาตัวเลข CEA เป็นเรื่องใหญ่ แต่เราจะยึดเอาว่า สุขภาพของคุณเป็นอย่างไร คุณดีขึ้นหรือเปล่า แข็งแรงขึ้นหรือเปล่า และไปใช้ชีวิตตามปกติสุขได้หรือเปล่า เราดูที่ตรงนี้

อาจารย์หม่อมท่านเข้าใจ จุดสำคัญของชีวิต เรื่องการอยู่ร่วมกับมะเร็งนี้เป็นอย่างดี แต่เมื่อมีหลายคน ในวงการแพทย์มาชี้ผลของการทำอัลตราซาวด์ว่า ก้อนมะเร็งยังอยู่บ้าง รายงานจากการใช้ยาเคมีตัวใหม่เป็นสัญญาณที่ดีบ้าง อาจารย์หม่อมก็อดหวั่นไหวไปไม่ได้ ท่านบอกว่า ท่านเป็นนักวิทยาศาสตร์เสมอมา หลักฐานการค้นคว้าวิจัยและรายงานผลของการใช้ยา ทำให้อาจารย์หม่อมเริ่มให้ความสนใจ และสิ่งสำคัญที่สุดก็คือ ท่านเห็นว่าท่านควรจะเป็นผู้หนึ่ง ที่ร่วมช่วยทดลองการใช้ยานี้ ท่านจึงยอมเสี่ยงเอาตัวเองเป็นเครื่องทดลองเพื่อทดสอบและทดลองในวงการแพทย์ แต่กว่าที่ท่านจะรู้ว่ายาตัวนี้เป็นอันตรายก็สายไปเสียแล้ว ท่านกล่าวว่า "ผมจะรอดหรือไม่ ไม่ถือเป็นความผิด หรือถูกของใคร และไม่ปัญหาสำหรับผมเลย เพราะผมได้เรียนรู้อะไรมากมายจากการเป็นมะเร็ง ชีวิตผมเปลี่ยนไปหมดทั้งด้านสุขภาพ ครอบครัวและสังคม ผมเป็นหนี้บุญคุณมะเร็ง"

วงการแพทย์เมืองไทยจะไม่นึกว่าเป็นหนี้บุญคุณอาจารย์หม่อมบ้างเลยหรือ ความรู้ที่ "อาจารย์หม่อม" อุทิศให้กับวงการแพทย์ ประสบการณ์จากการทดลอง และเอาชีวิตของตนเองเข้าเสี่ยงนั้น จะไม่มีประโยชน์ อันใดกับวงการแพทย์เชียวนะหรือ

ที่มา: บั้นชีวิตใหม่ด้วยชีวิต ไทยรัฐ 30 ก.ค. และ 6 ส.ค. 43

Go back to the [Faculty of Economics](#),
Chulalongkorn University